

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W.
Oddziału Terenowego w O.
przeciwko P.P. i A.P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 września 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od P.P. i A.P. solidarnie na rzecz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. Oddziału Terenowego w O. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwani wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 21 stycznia 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona, wobec nieprawidłowego zastosowania przez Sąd drugiej instancji art. 299 k.s.h.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużyli się pozwani, powielając we wniosku o przyjęcie skargi niemal dosłownie treść zarzutów formułowanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08). Po drugie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza w znacznym zakresie do zakwestionowania dokonanej w sprawie oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych. Skarga opiera się bowiem na założeniu,

że nawet gdyby pozwani złożyli wniosek o ogłoszenie upadłości w najwcześniejszym możliwym terminie (jak należy rozumieć - niezwłocznie po objęciu funkcji członków zarządu), to powód i tak nie uzyskałby zaspokojenia swojej wierzytelności. Rzecz w tym, że - jak wskazał Sąd Apelacyjny - pozwani nie wykazali żadnej inicjatywy dowodowej, aby dowieść prawdziwości takich twierdzeń, a zwłaszcza tego, jaki był właściwy czas na ogłoszenie upadłości. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Po trzecie, uszło uwadze skarżących, że osoba obejmująca funkcję członka zarządu w spółce niewypłacalnej ma obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości bez względu na stan majątku spółki, a więc nawet wtedy, gdy wniosek taki zostałby oddalony z uwagi na brak majątku spółki (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2011 r., III CNP 26/10). W skardze kasacyjnej nie zostało jednak wyjaśnione, dlaczego skarżący wniosku o ogłoszenie upadłości nie złożyli. Po czwarte, Sąd Apelacyjny przyjął, że nie doszło do przedawnienia roszczenia, skoro powód zgłosił swoje roszczenie w postępowaniu likwidacyjnym, a następnie wszczął egzekucję, która została umorzona ze względu na jej bezskuteczność. W takich okolicznościach, według Sądu Apelacyjnego, początek biegu przedawnienia roszczenia należy wiązać z umorzeniem postępowania egzekucyjnego, biorąc pod rozwagę, że postępowanie likwidacyjne toczy się nadal. Nie jest to ocena *prima facie* (oczywiście) wadliwa. Już tylko z tego względu wywód dotyczący oczywistej zasadności skargi nie może być uznany za przekonujący.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) obciążył pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.

ke